

rubla tükki, mis ta ausaaste olli teninud, föllise sid temma taskus wágga helle daste.

Sõameeste kavivalus.

Selle wimase Saksa ja Dani sõa aéal Shleswigimaal, lahhutased kindrali kässö peale üks Saksa noor peálit ja üks nendasamma noor underwits mõnne soldatiga ennast rüggemendist árra, et Daanlaasi mis neist mitte ennam kaugel ei olnud enne lahhingit, nattuke lähemalt silma wötta. Mõda teed eddasti minnes, näggi peálit tee föriwas üht tallo maea, sinna põörsid nad sisse, et sealt kuulda saaksid, ehk iissiärralist nõu leiaksid, kuida nad Daanlastele ilma näggemata, föige liggimale wöiksid sada.

Laseme peálikut ennast rákida: Kui meie sinna saime tahtis perrenaene tüdrefuga, kes ka sakslased oolid, just pöllale minna lehmi lúpsma. Meid náhhes ehmatas ta nenda árra, et ta lúpsiko mahha tukkuda laskis ja kar-

jatas: „Oh sinna helde Jummal, Saksa wággi on siin!” Ma käsksin tedda waid olla ja ühtegit karta, ja saat sin neid mõllemaid tuppa wahhi olla, et nad mitte árra ei joofse ja enneaego kárra ei te. Nüüd küssisin ma perrenaese käest, kas ta meile mitte ei wöi üttel da, kust ja kuida meie parremine neid Daanlaasi salani silma wöiksime wötta. „Üht se suggust nõu ei tohhi teie mitte minno käest párrida,” wästas perrenaene. „Tahhate teie mind ja minno maea Daanlaste eest warjada, siis tahhan ma teile iissi sedda föige parremad teed näidata; tahhate teie meid agga ilma abbita nende wihha kuštuks sia játta, siis ei wöi teie ühhe nõrga naesterahwa käest mitte tahta, et temma teile abbiks peab ollema.” Ma ei wöinud muidogi ühhe sesugguse jutto peale õigusega mitte nouda, et ta iissi omma tahjo wästo piddi teggema ja játsin sedda lostust üsna mahha, temima käest middagi lähemalt teada sada. Kui ma nenda mõttetes afnast wálja watasin, näggin ma korraga ühte lehma pöllal, üsna tahhe Daanlaste wahhi-